

UZASADNIENIE

(...) sp. z o.o. w W. wniosła o zasądzenie od R. C. kwoty 1822,84 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Wnosiła też o zasądzenie od pozwanej na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu wyjaśniono, że dochodzona wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez stronę pozwaną drogą internetową umowy pożyczki z Centrum (...) sp. z o.o. w W.. Do złożenia oświadczenia woli przez pozwaną doszło w dniu 2 stycznia 2017 r. poprzez rejestrację i akceptację polegającą na wpisaniu kodu otrzymanego drogą sms-ową. Pozwanej udostępniono kwotę 1.000 zł, zaś kwota spłaty oprócz wartości kapitału obejmowała prowizję w wysokości 282,60 zł i odsetki kapitałowe wynoszące 8,10 zł. Termin zwrotu ustalono na dzień 1 lutego 2017 r.

Z uwagi na niedokonanie przez pozwaną spłaty uruchomiono procedurę w postaci poszukiwania w jego imieniu kolejnego pożyczkodawcy, który podjąłby się refinansowania istniejącego zadłużenia. R. C. wyraziła na to zgodę w momencie zawierania pierwotnej umowy pożyczki poprzez zaznaczenie stosownego pola, tzw. check boxa. Na tej podstawie w dniu 5 lutego 2017 r. doszło do zawarcia umowy pomiędzy pozwaną a powódką, przewidującą udostępnienie pozwanemu kwoty 1.283,74 zł oraz spłatę w wysokości 1.646,74 zł (w tym prowizja w kwocie 352,50 zł oraz odsetki wynoszące 10,50 zł). Kwota roszczenia dochodzona pozwem została dodatkowo powiększona o skapitalizowane odsetki za opóźnienie.

Wyrokiem zaocznym z dnia 9 stycznia 2019 roku sygn. akt I C 853/18 Sąd Rejonowy w S. oddalił powództwo w przedmiotowej sprawie.

Powyższy wyrok zapadł w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

Centrum (...) sp. z o.o. udziela pożyczek krótkoterminowych za pośrednictwem serwisu internetowego (...)pl. (...) z serwisu uwarunkowane jest rejestracją użytkownika i posługiwaniem się indywidualnym kontem. Rejestracja następuje w drodze wypełnienia formularza rejestracyjnego udostępnianego na stronie (...)pl. (...) wypełnienie i kliknięcie przycisku „Weź swoją pożyczkę” jest równoznaczne z akceptacją regulaminu świadczenia usług drogą elektroniczną przez (...) Ltd z siedzibą na Brytyjskich Wyspach Dziewiczych jako pośrednika. Korzystanie z odpłatnych usług serwisu i umożliwienie przedstawienia użytkownikowi ofert partnerów serwisu wymaga zawarcia przez użytkownika ramowej umowy pożyczki regulującej zasady udzielania pożyczek ze wszystkimi partnerami serwisu, lecz zawarcie umowy ramowej nie skutkuje automatycznym zawarciem jakiegokolwiek umowy pożyczki.

Centrum (...) sp. z o.o. działa w oparciu o regulamin świadczenia usług drogą elektroniczną w którym odwołano się do zasad określonych w ramowej umowie pożyczki akceptowanej przez użytkownika serwisu freezl.pl przed otrzymaniem ofert pożyczek. Udzielenie pożyczki jest warunkowane spełnieniem następujących warunków: rejestracja na stronie (...) dokonanie przez pożyczkobiorcę jednorazowego przelewu potwierdzającego rejestrację, umożliwiającego weryfikację tożsamości pożyczkobiorcy, rozpatrzenie wniosku o udzielenie pożyczki i potwierdzającego wolę pożyczkobiorcy uzyskania pożyczki od Centrum Rozwiązań Kredytowych jako pożyczkodawcy; złożenie oświadczeń szczegółowo określonych w punkcie 6.2 regulaminu; prawidłowe złożenie wniosku o udzielenie pożyczki zaakceptowanego przez pożyczkodawcę; pozytywna weryfikacja pożyczkodawcy; zawarcie umowy w sposób określony w ramowej umowie pożyczki.

Zgodnie z pkt 10.8 regulaminu po otrzymaniu w wersji elektronicznej m.in. ramowej umowy pożyczki pożyczkodawca jest zobowiązany do odesłania pożyczkodawcy podpisanego przez siebie egzemplarza tej umowy. Nieodesłanie tych dokumentów, a także odesłanie ich bez podpisu nie jest podstawą do stwierdzenia, że pożyczka nie została udzielona.

Zgodnie z pkt 14.1 regulaminu na całkowity koszt pożyczki składają się prowizja oraz odsetki maksymalne określone w art. 359 § 2 k.c.

Warunki udzielania pożyczek za pośrednictwem serwisu internetowego (...) zostały określone w § 3 ust. 1 ramowej umowy pożyczki stanowiącym, że udzielenie pożyczki zostało uzależnione od: rejestracji pożyczkobiorcy na stronie internetowej; dokonania przez pożyczkobiorcę przelewu potwierdzającego rejestrację lub weryfikacji przy pomocy usługi (...); prawidłowego złożenia przez pożyczkobiorcę wniosku o pożyczkę zaakceptowanego przez pożyczkodawcę; pozytywnej weryfikacji pożyczkobiorcy.

Jednym z oświadczeń składanych domyślnie przez potencjalnego pożyczkobiorcę korzystającego z serwisu jest oświadczenie o byciu konsumentem w rozumieniu ustawy o kredycie konsumenckim oraz że zawiera umowę z pożyczkodawcą dla celów bezpośrednio związanych z działalnością gospodarczą (§ 4 ust. 1.1. ramowej umowy pożyczki).

Za pośrednictwem serwisu dopuszczono zawieranie umów pożyczek refinansujących – przeznaczonych na spłatę innych zobowiązań. Udzielenie takiej pożyczki zostało obwarowane złożeniem wniosku ze wskazaniem w formularzu internetowym propozycji indywidualnych warunków umowy obejmujących kwotę pożyczki, okres, na jaki ma być udzielona, liczbę rat i termin spłaty – jak w przypadku wniosku o pożyczkę pierwotną – a nadto opis zobowiązania podlegającego refinansowaniu (dyspozycja spłaty). W przypadku, gdy zobowiązanie podlegające refinansowaniu wynika z umowy zawartej z innym pożyczkodawcą świadczącym usługi w ramach serwisu, dane tej pożyczki podlegają automatycznemu wypełnieniu w formularzu wniosku, a pożyczkobiorca je potwierdza (§ 8 i § 14 ramowej umowy pożyczki).

Z udzieleniem pożyczki związane były koszty dodatkowe w postaci prowizji i odsetek kapitałowych. Prowizja w przypadku pożyczki w kwocie 1.000 zł wynosiła 274,50 zł (27,5 % kwoty pożyczki z uwagi na 30-dniowy okres jej udzielenia). Oprocentowanie określono na 10% w skali roku. Całkowita przewidywana kwota do spłaty to 1.282,60 zł, obejmując dodatkowo oprocentowanie wysokości 8,10 zł. W przypadku nieterminowej spłaty pożyczki przewidziano odsetki maksymalne za opóźnienie określone w art. 481 § 2 k.c. (§ 15 ust. 2 ramowej umowy pożyczki oraz punkt 17.2 regulaminu).

Dnia 2 stycznia 2017 r. Centrum Rozwiązań Kredytowych przełał na rachunek bankowy pozwanej kwotę 1.000 zł tytułem „Pożyczka od Centrum Rozwiązań Kredytowych”.

Z udzieleniem pożyczki przez (...) sp. z o.o. związane były koszty dodatkowe w postaci prowizji i odsetek kapitałowych. Propozycję odnoszącą się do pozwanej zawarto w formularzu informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego. Prowizja w przypadku pożyczki w kwocie 1.283,74 zł wynosiła 70,50 zł. Oprocentowanie określono na 10% w skali roku, a całkowitą kwotę do zapłaty na 1.646,74 zł. Wskazano punkt zatytułowany jako „oprocentowanie w wysokości” z wartością liczbową „10,50”. Przewidywano spłatę zadłużenia w dwóch ratach w okresie 30 dni, przy czym pierwszą w wysokości 282 zł na początku okresu, na jaki ją udzielono, zaś pozostałą kwotę (1.364,74 zł) po jego zakończeniu.

Postanowienia regulaminu świadczenia usług drogą elektroniczną przez powódkę zawierały analogiczne postanowienia do postanowień regulaminu świadczenia usług drogą elektroniczną przez Centrum Rozwiązań Kredytowych. Podobnie w przypadku ramowej umowy pożyczki wykorzystywanej przez każdy z tych podmiotów.

Pismem z dnia 7 kwietnia 2017 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 1668,64 zł wynikającej z umowy pożyczki z 5 lutego 2017 r. nr (...) wraz z odsetkami za zwłokę.

W tak ustalonym stanie faktycznym sąd rejonowy uznał powództwo oparte na art. 720§ 1 i 2 k.c. za niezasadne.

Wprawdzie wydany w sprawie wyrok był wyrokiem zaocznym w rozumieniu art. 339 k.p.c., niemniej sądu uznał, że nie istniały podstawy ku temu, aby powództwo uwzględnić. Jak podkreślił, dokumenty określone jako „ramowe umowy pożyczki” wraz z załącznikami oraz „umowy pożyczki” nie został podpisany i mogą być traktowane jako projekty, które do chwili ich podpisania przez obie strony nie stają się wiążące, albowiem nie sposób mówić o złożeniu oświadczeń woli. Kolejno nie uszło uwadze sąd rejonowego, iż jednym z warunków udzielenia pożyczki było dokonanie opłaty rejestracyjnej przez użytkownika serwisu (...) a nie wykazano, że pozwana dokonała takiej opłaty. Przedłożono tylko

wydruk pt. (...), w którym przedstawiono dane dotyczące rzekomego logowania się w serwisie przez pozwaną, lecz wydruk ten nie ma nawet cech dokumentu prywatnego. Wątpliwie jest zastrzeżenie w regulaminie, iż nieodesłanie wskazanych dokumentów przez pożyczkobiorcę, a także odesłanie ich pożyczkodawcy bez podpisu nie jest podstawą do stwierdzenia, że pożyczka nie została udzielona. Wręcz przeciwnie, zdaniem sądu rejonowego mając na uwadze art. 720 § 2 k.c. zastrzegający formę pisemną ad probationem, fakt zawarcia oraz warunki umowy pożyczki w razie jakichkolwiek wątpliwości mogą być udowodnione – co do zasady – jedynie za pomocą dokumentu, a wymóg ten w analizowanym przypadku nie został spełniony. Potwierdzeniem zawarcia umowy nie jest w ocenie sądu dokument w postaci potwierdzenia przelewu na rzecz pozwanej, gdyż w jego tytule odwołano się do bliżej niesprecyzowanej umowy pożyczki. Nadto powódka nie wykazała, by pozwana złożyła wniosek o udzielenie pożyczki i by występowała o udzielenie pożyczki refinansującej.

Niezależnie od powyższego sąd pierwszej instancji wskazał, że za oddaleniem żądania pozwu przemawiał abuzywny charakter wielu postanowień regulaminów świadczenia usług drogą elektroniczną, której to oceny dokonał z urzędu, co zgodnie z art. 385¹ k.c. czyniło sporne postanowienia niewiążącymi dla konsumenta. Zakwestionował przewidziane w projektach umów postanowienia dotyczące prowizji za przygotowanie i udzielenie pożyczki bacząc, że została ustalona na poziomie ponad 25% kwoty pożyczki bez bliższego sprecyzowania, z czego wynika jego wysokość. Ustalona proporcja jawi się w świetle zasad doświadczenia życiowego i znanych sądowi z urzędu przeciętnych kosztów udzielenia pożyczki jako wygórowana. W istocie może być postrzegana jako element nadmiernego obciążenia pożyczkobiorcy pozaodsetkowymi kosztami pożyczki. Zastrzeżenia sądu budziło automatyczne refinansowanie pierwotnej, niespłaconej terminowo pożyczki wyłącznie na podstawie zaznaczenia właściwego pola w formularzu internetowym. Pozostaje to w sprzeczności z postanowieniami ramowych umów pożyczki, które dla zastosowania tej procedury wymagały złożenia odrębnego wniosku. Sąd rejonowy zwrócił także uwagę na nieprecyzyjne określenie w formularzu informacyjnym oprocentowania pożyczki refinansującej. Z jednej strony wskazano, iż oprocentowanie wynosi 10% w skali roku, a z drugiej strony powołano się na wartość 10,50 bez wskazania, czy jest to dalsze oprocentowanie, czy wartość kwotowa. Na podstawie formularza nie można ustalić, jak wyliczono rzekomą należność i co składa się na całkowity jej koszt 1.646,74 zł. W przypadku propozycji skierowanej do pozwanej kwota pożyczki miała wynosić 1.283,74 zł, prowizja 70,50 zł, a kwota do zapłaty 1.646,74 zł. Oznacza to, że odsetki za cały okres pożyczki miały się kształtować na poziomie 292,50 zł, co nie odpowiada stopie odsetek wynoszącej 10%.

Tak argumentując sąd pierwszej instancji powództwo oddalił.

Apelację od powyższego wyroku złożyła powódka zaskarżając go w całości. Zarzuciła zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie:

1. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego oraz jego błędną ocenę, dokonaną z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów oraz doświadczenia życiowego w szczególności w postaci takich dowodów jak: Przelew weryfikacyjny, Regulamin świadczenia usług drogą elektroniczną przez (...) sp. z (...), Ramowa umowa pożyczki z Centrum (...) sp. z o.o., Tabela Opłat i Prowizji, Potwierdzenie zawarcia umowy pożyczki, Potwierdzenie przelewu bankowego na konto Pozwanego, Formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego, Regulamin świadczenia usług przez (...) sp. z o.o., Ramowa umowa pożyczki, Tabela Opłat i Prowizji, Potwierdzenie zawarcia umowy pożyczki, Wezwanie do zapłaty z dnia 7.04.2017 roku wraz z potwierdzeniem nadania, poprzez uznanie, że do umowy pożyczki refinansującej nie doszło, podczas gdy właściwa analiza materiału dowodowego powinna doprowadzić Sąd do wniosku, iż strony zawarły umowę pożyczki refinansującej na podstawie wniosku o refinansowanie złożonego w chwili zawarcia umowy pożyczki pomiędzy pozwanym a Centrum (...) sp. z o.o.;

2. art. 230 k.p.c. poprzez uznanie, iż strona powodowa nie wykazała zasadności powództwa i wysokości roszczenia, w sytuacji gdy pozwana w ogóle nie kwestionowała zasadności żądania pozwu, a co za tym idzie sąd powinien uznać twierdzenia strony powodowej za przyznane;

3. art. 61 k.c. w zw. art. 61 § 2 k.c. w zw. z art. 5 ustawy o kredycie konsumenckim oraz art. 6 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, a w konsekwencji błędne ustalenie, iż pomiędzy stronami nie doszło do zawarcia umowy refinansującej pierwotnie udzieloną pożyczkę, podczas gdy strony zawarły umowę pożyczki refinansującej w trybie zawierania umów na odległość, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość, a co za tym idzie wszelkie dowody złożone do akt sprawy w formie elektronicznej, w szczególności Potwierdzenie zawarcia umowy pożyczki refinansującej są wystarczającym dowodem na zawarcie umowy pożyczki refinansującej;

4. art. 6 k.c. w zw. z 232 k.p.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i uznanie przez sąd, iż powód nie udowodnił roszczenia co do zasady jak i wysokości.

Wskazując na powyższe zarzuty powódka domagała się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez jego uchylenie i zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kwoty 1822,84 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 20.12.2017 roku do dnia zapłaty. Równocześnie wносиła o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje wg. norm przepisanych.

Sąd okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki nie zawierała argumentów, które uzasadniałyby zmianę zaskarżonego orzeczenia w sposób przez nią oczekiwany.

W ocenie sądu okręgowego, wyrok wydany przez sąd rejonowy jest w pełni zasadny. Sąd odwoławczy akceptuje zarówno ustalenia faktyczne sądu rejonowego, które nie były kwestionowane, a dodatkowo akceptuje ocenę prawną zaprezentowaną przez sąd rejonowy, co bezprzedmiotowym czyni konieczność ich powtarzania.

Podkreślić w tym miejscu należy, iż podnoszone przez powódkę zarzuty w zakresie naruszenia przez Sąd I instancji zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w treści art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. nie znalazły uznania sądu okręgowego.

Zgodnie z powszechnie akceptowanym poglądem judykatury, dla przyjęcia, iż w konkretnej sprawie rozpoznającej ją sąd naruszy granice zasady swobodnej oceny dowodów, wymaga się aby podnosząca ten zarzut strona wykazała przyczyny dyskredytujące ocenę dowodów dokonaną przez sąd. W zakresie tym niezbędnym jest aby strona wskazała przyczyny, które spowodowały, że sąd I instancji uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Jeżeli natomiast z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu na podstawie tego samego materiału dowodowego dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy dokonujący oceny materiału dowodowego sąd uchybia logice przy formułowaniu wniosków lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej, albo poza zakres doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Dopuszczalność swobodnej oceny dowodów nie oznacza jednak dowolności czyli tego, że sąd w sposób dowolny może uznać dany dowód za prawdziwy. Skarżący powinien zatem wskazać, jakie kryteria oceny zostały naruszone przez sąd przy analizie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im taką moc przyznając, a także wskazać, dlaczego w świetle doświadczenia życiowego, wnioski, jakie wywiódł sąd dokonując tej oceny są niewłaściwe (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 r., IV CKN 970/00, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca 2005 r., III CK 3/05 i inne).

Dla skutecznego podniesienia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie jest zatem wystarczające przedstawienie przez stronę skarżącą własnej oceny dowodów oraz wyrażenie dezaprobaty dla oceny prezentowanej przez sąd pierwszej instancji, co uczyniła powódka w złożonej apelacji. Zarzuty powódki w zakresie uchybienia przez sąd rejonowy zasadzie swobodnej oceny dowodów, sprowadzały się bowiem do formułowania własnej i subiektywnej oceny stanu

faktycznego, dokonanej m.in. w oparciu o przedłożone do akt niniejszej sprawy wydruki umów pożyczek, które miał rzekomo zawrzeć najpierw z Centrum (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością oraz z powódką – pozwany.

Sąd Okręgowy nie podzielił również podnoszonego przez apelującą zarzutu naruszenia art. 230 k.p.c. W procesie cywilnym to obowiązkiem powoda jest przytoczenie okoliczności faktycznych, z których wywodzi roszczenie (art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c.) i wskazanie na dowody, których przeprowadzenie potwierdzi zasadność jego twierdzeń o faktach (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.). Wszystkie okoliczności faktyczne prowadzące do rozstrzygnięcia sprawy i składające się na podstawę faktyczną rozstrzygnięcia muszą mieć uzasadnienie w dowodach przeprowadzonych w toku postępowania, o ile nie są przyznane przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości oraz co do faktów niezaprzeczonych (art. 229 k.p.c. i art. 230 k.p.c.). W konsekwencji powód inicjujący postępowanie zobligowany jest do wykazania okoliczności, leżących u podstaw zgłoszonego przez niego żądania, a ten, który odmawia uczynienia zadość roszczeniu, musi udowodnić fakty wskazujące na to, że takie uprawnienie żądającemu nie przysługuje (por. z wyr S.A. w K. z dnia 27 listopada 2014 r., I ACa 677/14, LEX nr 1621085).

To, że wyrok wydawany jest w warunkach zaoczności, nie oznacza że powód zupełnie jest zwolniony z dowodzenia prawdziwości prezentowanych przez siebie faktów. Oczywiście podstawę ewentualnego zaniechania wydania wyroku zaocznego uwzględniającego powództwo, w przypadku zaistnienia przesłanek ustawowych, w świetle art. 339 § 2 k.p.c. stanowić może jedynie kwalifikowany poziom wątpliwości, które ustawodawca określa mianem „uzasadnionych”, a zatem takich, które w sposób oczywisty stanowić mogą podstawę poglądu o niezasadności powództwa. Ocena ta musi być dokonywana na samej tylko podstawie twierdzeń pozwu, gdyż w chwili podejmowania decyzji co do wydania wyroku zaocznego stanowisko drugiej strony nie jest znane. Mechanizm przewidziany w art. 339 § 2 k.p.c. odwołuje się do procesu opartego na zasadzie kontrydiktoryjności: sąd cywilny nie bada na ogół rzeczywistej treści stosunków prawnych łączących strony, poprzestając na ich twierdzeniach co do ich wzajemnych relacji. Z tego powodu fakty przyznane, a nawet fakty niezaprzeczane przez drugą stronę, mogą być uznane za udowodnione (vide art. 229 i 230 k.p.c.). W konsekwencji, jeśli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd akceptuje twierdzenia powoda przytoczone w pozwie, o ile nie budzą one wątpliwości. Sformułowanie zawarte w art. 339 § 2 k.p.c. „przyjmuje się za prawdziwe” - uzasadnia twierdzenie, że chodzi o konstrukcję „domniemania”. Należy jednak zastrzec, że jest to domniemanie mające swoisty charakter, u którego podstaw leży fikcja przyznania. Jeżeli jednak twierdzenia o faktach budzą uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa, to w takim wypadku postępowanie dowodowe powinno być przeprowadzone, choć w istocie będzie się ono ograniczało jedynie do dowodów zawnioskowanych przez powoda i ewentualnie dopuszczonych przez sąd z urzędu.

Przedstawione przez powódkę w niniejszej sprawie dokumenty budziły wątpliwości sądu rejonowego i budzą wątpliwości sądu odwoławczego. Dokumenty umów kredytowych zawierają dane pozwanego, to jednak brak jest na nich podpisu zarówno strony powodowej, jak również pozwanej, co w ocenie sądu okręgowego uniemożliwia stwierdzenie, iż pozwany wyraził zgodę na zawarcie przedmiotowej umowy pożyczki (w tym jej refinansowania). Nie można również zgodzić się z prezentowanym przez powódkę stanowiskiem, w świetle którego fakt związania pozwanego i powódki w/w umową pożyczki potwierdza znajdujący się w aktach sprawy wyciąg z rachunku bankowego pożyczkodawcy, opiewający na kwotę 1000 zł (k. 32). Podkreślić bowiem należy, iż oświadczenie zawarte w wydruku komputerowym nie może być automatycznie uznane za odpowiadające swojej treścią rzeczywistemu stanowi rzeczy, chociażby z uwagi na okoliczność, iż wydruki tego typu mogą być z łatwością modyfikowane. Nie bez znaczenia pozostaje również fakt, iż załączony przez powódkę potwierdzenie przelewu pożyczki na rachunek klienta nie zawiera żadnego oznaczenia (symbolu) banku, czy też poświadczenia za zgodność z oryginałem, co potwierdzałoby jego autentyczność i moc dowodową.

Ponadto skoro powódka twierdzi, że do zawarcia przedmiotowej umowy pożyczki doszło, a następnie miała miejsce wypłata kwoty pożyczki na rachunek bankowy pozwanej, to winna ona przedłożyć dokument, z którego wynikałoby, że pozwana złożyła przedmiotowy wniosek o udzielenie pożyczki. Bez tego rodzaju wniosku pożyczka nie mogła bowiem zostać pozwanej udzielona. Jak już wyżej wskazano strona dochodząca w procesie cywilnym roszczenia wynikającego z danego typu umowy, obowiązana jest do przedłożenia dokumentacji potwierdzającej w sposób należyty zawarcie

danego zobowiązania i istnienia wierzytelności. W sytuacji, gdy przedłożone przez stronę dowody mające na celu wykazanie dochodzonego roszczenia nie są kompletne i noszą przymiot wybiórczości, strona naraża się przez to na negatywny wynik postępowania i oddalenie dochodzonego roszczenia.

Sąd okręgowy nie podziela także zarzutu naruszenia art. 61 k.c. w zw z art. 61 § 2 k.c. w zw. z art. 5 ustawy o kredycie konsumenckim.

Stosownie do treści art. 61 § 1 k.c. oświadczenie woli jest złożone z chwilą, gdy doszło do drugiej osoby w taki sposób, że mogła zapoznać się z jej treścią. Oświadczenie woli wyrażone w postaci elektronicznej jest złożone innej osobie z chwilą, gdy wprowadzono je do środka komunikacji elektronicznej w taki sposób, żeby osoba ta mogła zapoznać się z jego treścią (§ 2). W powołanym przepisie chodzi o stworzenie możliwości zaznajomienia się z oświadczeniem, a nie faktyczne z nim zapoznanie. W ocenie sądu okręgowego powódka nie uprawdopodobniła jednak w wymaganym stopniu, iż pozwana miała możliwość zaznajomienia się z treścią rzekomo łączącej strony umowy pożyczki. Gdyby tak było na tejże umowie widniałby podpis pozwanego jako wyrażającego zgodę na jej zawarcie. W innym przypadku, to na powódce ciążył obowiązek udowodnienia faktu, iż łączyła ją z pozwanym w/w umowa pożyczki.

Co więcej sąd odwoławczy wskazuje, że poddaje pod wątpliwość prawną dopuszczalność schematu pożyczki refinansującej, której wysokość w momencie kiedy pozwany miałby zaznaczyć opcję check box nie jest znana. Istotą pożyczki jest w świetle art. 720 k.c. uzyskanie własności jej przedmiotu. Zatem pożyczkobiorca uzyskuje prawo swobodnego rozporządzania tym przedmiotem. Oczywiście nie wynika z przepisu, by sprzeczne z celem umowy pożyczki było przeznaczenie jej przedmiotu na zaspokojenie innych (wcześniejszych) długów, jakie pożyczkobiorca zaciągnął wobec pożyczkodawcy. Rzecz jednak w tym, że w schemacie przedstawionym przez powódkę pozwany miałby zaciągać pożyczkę refinansująca już w momencie zawierania pierwotnej umowy, nie wiedząc nawet co będzie przedmiotem tej umowy. Podstawowym obowiązkiem dającego pożyczkę jest tymczasem przeniesienie na biorącego własności przedmiotu pożyczki (określonej ilości pieniędzy lub rzeczy oznaczonych co do gatunku). Trudno zgodzić się, że oświadczenie pozwanego miałyby niejako skutek zawieszający. Co więcej na podstawie analizy dokumentów można śmiało stwierdzić, że taka praktyka jest zupełnie sprzeczna z interesami konsumentów, którzy nieświadomie zostają obciążeni dodatkowo prowizją i jak w przypadku pozwanego spłata z kwoty 1282,60 zł w szybkim tempie urasta do 1646,74 zł.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy uznał, iż apelacja nie zawiera uzasadnionych zarzutów mogących skutkować zmianą orzeczenie Sądu Rejonowego, w konsekwencji czego jako bezzasadna podlega oddaleniu – na zasadzie art. 385 k.p.c.

Małgorzata Grzesik